

EZÉKIEL 26-30.

Lapozzunk Bibliánkban Ezékiel könyvének 26. fejezetéhez! „*A tizenegyedik évben, a hónap elsején*” – Cidkijjá király uralkodásának 11. évében, vagyis i.e. 586-ban, Jeruzsálem Nebukadneccar nevéhez fűződő lerombolásának évében – „*így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Tírusz ezt mondta Jeruzsálemről: Haha! Összetört a népek kapuja, feltárult előttem! Gazdag leszek, mert rommá lett! Ezért így szól az én Uram, az Úr: Én ellened fordulok, Tírusz, sok népet hozok ellened, ahogyan a tenger hozza hullámai*” (1-3. vers). Érdekesnek találom, hogy Isten nem örül annak, ha a bűnös népek örvendeznek, amikor Isten megítéli népét. A Korinthusiakhoz írt első levél 13. fejezetében a szeretet egyik tulajdonsága, hogy nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Ebben az ígérésben arról olvashatunk, hogy Isten ítéletet hirdet Tírusz felett, mert a tírusziak örvendeztek, amikor Isten megítélte népét, és kiöntötte ítéletét Jeruzsálemre. Mintha azt gondolták volna, valamiféle hasznot húzhatnak Jeruzsálem pusztulásából. Isten tehát először is kijelenti, hogy több népet is elhoz majd Tírusz ellen ítéletének részeként – nemcsak Nebukadneccar -, vagyis a prófécia nem zárul le Nebukadneccar Tírusz hódításával, mert más népek is kiveszik majd részüket Tírusz elpusztításából. Isten először kihirdeti Tírusz teljes pusztulását, és csak utána vázolja fel a részleteket.

„*Lerombolják Tírusz várfalait, és ledöntik bástyáit. Lesöpröm róla még a port is, és csupasz sziklává teszem. Hálók szárítóhelye lesz a tenger közepén. Megmondtam – így szól az én Uram, az Úr -: népek zsákmánya lesz! A szárazföldön levő falvait fegyverrel irtják ki. Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr! Ezt mondja az én Uram, az Úr: Elhozom Tírusz ellen Nebukadneccar, Babilónia királyát, a királyok királyát északról, lovakkal, harci kocsikkal, lovasokkal és nagy tömegű hadinéppel. A szárazföldön levő falvait fegyverrel irtja ki. Ostromgépeket állít veled szemben, sáncot emel ellened, és pajzsok alatt tör ellened. Faltörő kost szegez várfalaidnak, bástyáidat pedig lerombolja csákányaival. Belep a por, amelyet felver tömérdek lova, megrendülnek várfalaid a lovasoknak és a kerekeken gördülő harci kocsiknak a zajától, amikor betör kapuidon, ahogy betörnek egy ostromlott városba. Lovainak patái utcáidon tipornak, népedet fegyverrel gyilkolja le, hatalmas oszlopaid a földre zuhannak*” (4-11. vers). Így írja le az Ige azt a pusztítást, ami Tíruszra vár Nebukadneccar keze nyomán. Egy évvel a prófécia lejegyzése után, vagyis i.e. 585-ben Nebukadneccar valóban ostrom alá vette Tírusz városát. Abban az időben a hadviselés megszokott formája a város körbevétele volt. A hadsereg körülfogta a várost, és elvágta mindennemű külső utánpótlás útját. Ahogy a városban elfogyott az ennivaló és a víz, az emberek elgyengültek, éhezni kezdtek, sőt mindenféle betegség is felütötte a fejét közöttük, így később sokkal könnyebb volt megtámadni és bevenni a várost.

Tírusz azonban tengerparti város volt – egy gyönyörű kikötőváros, az antik világ egyik meghatározó kikötője, gazdag kereskedőváros. Innen származtak a föníciaiak híres hadiflottájukkal. Mivel tehát Tírusz a tengerparton feküdt, hiába vette körül a babiloni hadsereg a szárazföldön, képtelen volt teljesen kiéheztetni őket, hiszen a tengeren folyamatosan érkezett a városba az élelmiszer-utánpótlás. Így hát Nebukadneccar 13 éven át rostokolt Tírusz falai előtt, ez idő alatt pedig a város nagy részét el is költöztették a szárazföldről az egyik közeli, a parttól kissé több mint fél kilométerre fekvő szigetre. Mire tehát Nebukadneccar elhatározta, hogy lerohanja a várost, csupán egy kis helyőrséget talált, illetve néhány városlakót, mindenki más már régesrég átköltözött a szigetre, és magával vitte a város minden kincsét is, így Nebukadneccar hadizsákmány nélkül tért haza Tírusz meghódításából. A próféciában előre megjövendölt 13 évig húzódó nebukadneccari ostrom viszont tényleg megvalósult.

Vegyük csak észre, hogy a 12. versben eltűnnek az egyes számú igék, és többes számú igék lépnek a helyükbe. A prófécia értelmében ugyanis több nép támad majd Tíruszra, hiszen Nebukadneccarnak nem sikerült elpusztítania a várost. Tírusz városa tovább 240 éven át virágzott – immáron egy szigeten. Rendkívül megerősödött, már csak fekvéséből adódóan is: szigetként szinte bevehetetlennek tűnt, hacsak nem tengeri támadással próbálkozott az ellenség. Abban az időben viszont a föníciai hadiflotta uralta a tengereket, így Tírusz valóban komoly védelmet élvezhetett. Hadd hívjam fel még egyszer a figyelmeteket a többes szám megjelenésére: *„Zsákmányul ejtik gazdagságodat, és felprédálják áruidat, ledöntik várfalaidat, gyönyörű házaidat lerombolják, a köveket, a gerendákat, még a port is a tenger közepébe szórják”* (12. vers) – rendkívül érdekes, ugyanakkor bizarr prófécia ez. Ha jól tudom ugyanis, egyik elpusztított város esetében sem történt meg az a múltban, hogy a köveket, a gerendákat és még a port is a tengerbe szórták volna. *„Meggzúntetem énekeid zaját, és citerád hangja nem hallatszik többé. Csupas sziklává teszek, hálók szárítóhelye leszel, nem építenek fel többé. Én, az Úr, megmondtam! – így szól az én Uram, az Úr”* (13-14. vers). Milyen komoly kijelentés ez: „Én, az Úr, megmondtam!”. Megmondtam, és pontosan ez is fog történni. De vajon tényleg Isten mondja ezt? Vajon tényleg az Úr mondja ezt Ezékielnek, vagy inkább csak Ezékiel próbál találgatni? Hadd tegyem fel a kérdést: megvalósult-e ez a prófécia? I.e. 322-ben, amikor Nagy Sándor megtámadta Perzsiát, attól tartott, hogy ha minden haderejét a Perzsia elleni támadásra összpontosítja, a föníciaiak kihasználják a helyzetet, és közben megtámadják Görögországot. Nagy Sándor tehát elengedhetetlennek tartotta még a perzsa hadjárat előtt meghódítani Tíruszt.

Fel is vonult csapataival Tírusz ellen, és felszólította őket, hogy adják meg magukat, különben mindannyian elpusztulnak. Tírusz lakói azonban kinevették, hiszen tudták, milyen nehezen bevehető a város. Erre Nagy Sándor felvonult Szidónba, illetve más kikötővárosokba, és sok hajót eltulajdonított, majd egy tengeri támadással próbálkozott Tírusz ellen, amelyben vereséget szenvedett. Ezután elhatározta

hogy fogja a régi Tírusz romjait – hiszen a Nebukadneccar által letarolt szárazföldi Tiruszt azóta nem építették újjá -, és a rendelkezésére álló kövekből, gerendákból és romokból utat épít a tengeren át addig a szigetig, amelyen az új Tírusz feküdt. Fogták is a köveket, a kőtömböket és a gerendákat, és beledobálták a tengerbe, majd a kőtömböket porral fedték be, és valóban megépítették a szigethez vezető utat. Ahogy egyre közelebb értek a szigethez, Tírusz lakói szinte olvadásig hevített forró homokkal kezdték dobálni őket, így kénytelenek voltak bizonyos védőfalakat és különleges védőbástyákat is emeli útközben, hogy az útépítőket megóvják a Tíruszból érkező forró homok-és olajtámadástól. Egymás után húzták fel a bástyákat, és végül nemcsak szárazföldi csapatokkal, hanem hajókkal is ostromolni kezdték a várost. Nagy Sándornak pedig sikerült is bevennie Tiruszt i.e. 322-ben, egy nyolc hónapos ostromot követően. Mivel pedig Tírusz a végsőkéig ellenállt, Nagy Sándor teljesen lerombolta a bevett várost, hogy példát statuáljon a környező népeknek, és félelmet keltsen bennük. Taktikája sikeres volt, a környező népek ugyanis ezután annyira tartottak tőle, hogy egymás után nyitották meg előtte kapuikat – Jeruzsálemet beleértve.

Nagy Sándor mélyen vallásos ember volt. Nem istenfélő, hanem vallásos – a kettő között pedig van különbség. Sok ember, bár vallásos, mégsem Isten szerint éli az életét. Nagy Sándor tehát mélyen vallásos ember volt, és amikor megnyitották előtte Jeruzsálem kapuit ő el is ment a templomba, vitt magával áldozatot, és odaadta a papnak az Úr házában, hogy felajánlja az nevében isteneinek. Tírusz bevétele után sok város félelmében azonnal megadta magát Nagy Sándornak. A prófécia pedig beteljesedett, hiszen Nagy Sándor valóban a tengerbe dobta a köveket és gerendákat, sőt még a port is, amikor megépítette a szigetre vezető utat. Ezékiel prófécijája tehát szó szerint beteljesült, mégpedig körülbelül 240 évvel a prófécia elhangzása után. 240 évvel! Láthatjuk, hogy Isten nem siet sehová. Ezékiel már nem láthatta, amikor beteljesedett a prófécia, mi azonban ma már tudhatjuk, hogy ott akkor Isten szólt Ezékielhez, hiszen ilyen próféciaikat az ember nem talál csak úgy ki. Miért mondta volna Ezékiel saját kútforrásából, hogy a sziklákat és a gerendákat, sőt még a port is a tengerbe szórják majd? Pedig ez történt. Ma már azt sem tudjuk, hol is állt pontosan a régi szárazföldi Tírusz, mert a romokat mind-mind felhasználták, és valóban még a port is a tengerbe dobálták. Ma már csak találgathatunk, hol is állhatott pontosan ez a város, hiszen eltűntek a falak, eltűntek a romok is – eltűnt minden árulkodó jel. Mondanom sem kell, hogy ez szintén az egyik prófécia beteljesedése! Elképzelések ugyan vannak a régi Tírusz elhelyezkedésére nézve. Azon a helyen például, ahol régen Tírusz feküdhettek, ma különösen csupasz sziklákat találunk – hiszen Nagy Sándorék még a sziklák porát is a tengerbe szórták. Ma pedig sok-sok halász szárítja azokon a sziklákon a hálóját. Ott állhatott egykor Tírusz, ez a hatalmas és dicső város, erős hadiflottájával. De Isten ítéletet hirdetett felette, mert Tírusz örvendezett, amikor Isten kiöntötte ítéletét Jeruzsálemre.

„Ezt mondja az én Uram, az Úr Tírusznak: Megrendülnek a szigetek összeomlásod hallatára, amikor nyögnek a halálra sebzettek, és ott tombolnak a gyilkosok. Leszállnak majd trónjukról a tengeri országok fejedelmei mind, leteszik palástjukat, és levetik tarka ruháikat. Rémületbe öltöznek, a földre ülnek, szakadatlanul rémüldöznek és szörnyülködnek rajtad” (15-16. vers). És a környező népeken valóban nagy félelem lett Úrrá. „Siratóéneket kezdenek, és ezt mondják rólad: Jaj, de elpusztultál, te dicsőített város, mely a tenger közepén lakott. A tenger volt az erőssége neki és lakóinak, rettegésben tartották a környékükön lakókat mind! Most, amikor elbuktál, rémület fogta el a szigeteket, megriadnak a tenger szigetei, hogy ilyen véged lett” (17-18. vers). „Ezt mondja az én Uram, az Úr: Amikor romvárossá teszek, amilyenek a lakatlan városok, amikor rád zúdítom a mélység árnját, és elborítanak a nagy vizek, akkor letaszítalak a sírba roskadókhöz, a hajdan élt emberekhez, és ott kell laknod a föld mélyében, az ősidők óta puszta helyen, a sírba roskadóknál, lakatlan leszel, bár ékessé tettelek az élők földjén. Rettenetes véget adok neked, nem leszel! Keresni fognak, de nem találnak meg soha többé! – így szól az én Uram, az Úr” (19-21. vers). Valóban ez is a helyzet.

Nem is tudjuk megmondani, hol állt pontosan a város, annyira tökéletesen lerombolták. Nem maradt más, csak csupasz sziklák azon a területen, ahol egykor a város is állhatott.

Napjainkban is létezik egy Tírusz, mégpedig Libanon déli részén, néhány kilométerre attól a helytől, ahol a régi Tírusz állhatott hajdanán. Bár Tírusz nevét viseli ez a meghatározó palesztin város, nem az eredeti Tírusz helyén építették. Érdekes, hogy azon a területen, ahol egykor Tírusz állhatott, van egy forrás, melyből 45 millió liter édesvíz zúdul ki naponta, vagyis kiváló hely lenne ez egy városnak. Mindennek ellenére egy város sem épült azóta ezen a helyen. Isten szavai mind a mai napig állnak, és ha ma ellátogatunk Izraelbe, még azt a tengeri utat is megtekinthetjük, amelyet annakidején Nagy Sándor építtetett. Mind a mai napig láthatók a kövek és kőtömbök - bár a gerendák már nem -, és láthatjuk a csupasz sziklákat, melyeken a halászok hálóikat szárítják. És persze szemügyre vehetjük azt a kopár, sziklás területet is, ahol egykor Tírusz városa állt. Isten szava mind a ma napig megmaradt. Tírusz tehetős város volt, szinte a világ kereskedelmi központja, hiszen hadiflottája mindenfelé eljuttatta a Földközi-tengeren a tíruszi portékákat – még Angliát is Tírusz látta el! Érdekes azonban, hogy Isten nem örül a nyereszkesedésnek – amikor az emberek kihasználják egymást. A Jelenések könyvének 18. fejezetében éppen arról olvashatunk, hogyan önti ki ítéletét Isten arra az effajta rendszerre, mely bilincsbe verte az emberi lelket. Hány ember vált a rendszer rabszolgájává! Isten is felemeli a hangját ellene a Jelenések 18-ban, illetve abban a Tíruszról szóló siratóénekekben, amelyet hamarosan mond a próféta. Ha lehetőségetek adódik, kérlek olvassátok el ezen a héten a Jelenések 18-at az Ezékiel 27 fényében! Látni fogjátok, hogy ugyanazt mondja Isten az utolsó idők kereskedelmi rendszere ellen, amire kiönti ítéletét, mint amit Tírusz

pusztulásakor is mondott. Az Ezékiel 27, illetve a Jelenések 18 számos tekintetben párhuzamos passzusoknak tekinthetők.

27. fejezet: *„Így szól hozzám az Úr igéje: Te, emberfia, kezdj siratóéneket Tírusról”* – amely elsiratja Tiruszt – *„és mondd Tírusznak, amely a tenger kapujánál lakik, és sok sziget népeivel kereskedik: Így szól az én Uram, az Úr: Tírusz, te azt mondtad: Tökéletes szépségű vagyok!”* (1-3. vers). A 27. fejezet első része a tíruszi hajóhoz hasonlítja Tírusz városát. Az Ige azt írja, Tírusz szépséges város volt. De ha belegondolunk, az egész Földközi-tenger térsége gyönyörű! Ideális a klímája egész évben, és Tírusz városa is gyönyörű lehetett azon a szigeten! Sőt mi több, a város olyan tehetős is volt, hogy ez emberek biztosan luxusvillákban laktak. Az Ige tehát egy gyönyörű tíruszi hajóhoz hasonlítja a várost. *„A tenger közepén terül el birodalmad, tökéletesen szépek építettek. Szenír ciprusaiból készítették összes oldaldeszkádat, libánoni cédrust hoztak, abból csinálták árbocodat. Bászáni tölgyfából készítették evezőidet, elefántcsonttal díszített fedélzetet ciprusfából készítették, mely a kittiek szigeteiről való”* – a kittiek szigetei Ciprust jelentik – *„Egyiptomi tarka vászonból volt a vitorlád, az volt a zászlód. Ponyvának Elisá szigeteiről való kék és piros bíort használtál. Szidón”* – Szidón Tírusz testvérvárosa volt, körülbelül 22 kilométerre északra, szintén kikötőváros - *„és Arvad lakói voltak evezőseid, Tírusz legügyesebb emberei voltak matrózaid. Gebál legtapasztaltabb és legügyesebb emberei javították sérüléseidet. A tenger minden hajója és hajósa megfordult nálad, hogy kereskedjék”* – temérdek portékával kereskedtek. Volt ott elefántcsont, egyiptomi tarka vászon, prém, cédrusfa, és mindenfajta luxuscikk. *„Perzsák, lídek és pútiak voltak haderőd katonái, pajzsot és sisakot akasztottak rád: azok díszítettek”* (4-10. vers) – zsoldoshadseregük volt tehát, mindenféle nép katonái szolgáltak seregükben. *„Falaidon körös-körül arvádiak voltak seregedben, bástyáidon pedig gamádiak. Pajzsaikat kiakasztották falaidra körös-körül, ezek tettek tökéletesen széppé. Tarsis”* – Anglia – *„sokféle árut vásárolt tőled, piacodra pedig ezüstöt, vasat, ónt és ólmot hoztak. Jáván, Túbal és Mesek kalmárai élő embereket és rézeszközöket adtak cserébe áruidért. Bét-Tógarmából”* – a balkáni államok – *„lovakat, lovasokat és öszvéreket hoztak piacodra. A dedáni kalmárokkal”* – dél felé Szaúd-Arábia –, *„és sok szigettel voltál kereskedelmi kapcsolatban, elefántagarakat és ébenfát hoztak neked fizetségül. Az arámok is vásároltak tőled sokféle készítményt, és türkizt, biborszínű gyapjút, tarka szőtteket, fehér gyolcsot, korallokat és rubint hoztak piacodra. Júda és Izrael kalmárai minniti búzát, fűgét, mézet, olajat és balzsamot adtak cserébe áruidért. Damaszkusz is vásárolt tőled sokféle készítményt, mindenféle árut: helbóni borért és hófehér gyapjúért. Vedán és Jáván Uzzálból kovácsolt vasat, fahéjat és illatos nádat hozott piacodra, ezeket adták cserébe áruidért”* (11-19. vers).

Ha ma végigsétálsz Jeruzsálem óvárosán, látni fogod, milyen is lehetett Tírusz városa telve mindenféle portékával. Tírusz meghatározó kereskedelmi központ volt – az antik világ minden tájáról

érkeztek ide a jobbnál-jobb áruk. Tírusz az antik világ Hong Kongjának felelt meg – hatalmas piaca volt, ahol kiváló áron csaknem mindent meg lehetett vásárolni. *„A dedáni kalmárok lótarakókat hoztak. Arábiával és Kédár összes fejedelmével kereskedelmi kapcsolatban voltál: bárányokkal, kosokkal és barmokkal kereskedtek veled. Seba és Ramá kalmárai a legfinomabb balzsamot, mindenféle drágakövet és aranyat hoztak piacodra. Hárán, Kanné, Eden és Seba kalmárai árusítottak vásáraidon diszruhákat, kék bíbor köpenyeket és tarka ruhákat, színes szőnyeget és erősen sodrott köteleket. Tarsís-hajók szállították áruidat. Meggazdagodtál, tekintélyre tettél szert a tenger közepén. Nagy vizekre vittek evezőseid, de összetört a keleti szél a tenger közepén”* (20-26. vers). A keleti szél nem más, mint Nebukadneccar, amely összetörte ezt a nagy kereskedelmi központot.

„Kincseid és piaci áruid, hajósaid és matrózaid, azok, akik javígtatták sérülésedet, akik áruiddal kereskedtek és összes katonád, a rajtad levő egész embertömeg elsüllyed a tenger közepén, összeomlásod idején. Matrózaid jajkiáltásának hangjára megrendülnek a partvidékek. A hajókból kiszáll minden evezős, a tengeri hajósok és matrózok mind a szárazföldre lépnek. Jajszavukat hallatják miattad, és keservesen kiáltoznak, port hintenek fejükre, hamuban fetrengenek” (27-30. vers) – azokról van itt szó, akik Tírusszal kereskedtek, és most elpusztult ez a nagy kereskedelmi központ - *„Kopaszra nyiratkoznak miattad”* – gyászuk jeleként – *„és gyászba öltöznek, sírnak miattad keserű szívvel, siratnak keservesen. Fájdalmukban siratóénekebe kezdenek, és így énekelnek rólad: Kicsoda pusztult el úgy, mint Tírusz a tenger közepén?! Amikor piaci áruid a tengerről megérkeztek, sok népet elégitettél ki, kincset érő áruk tömegével gazdagítottad a föld királyait. Most pedig hajótörött vagy a tengeren, a vizek mélyén, elsüllyedtek áruid és a rajtad levő egész embertömeg. A szigetek minden lakója szörnyülködik rajtad, királyaikat rémület fogja el, eltorzul az arcuk. A népek kereskedői fölszisszennek miattad. Rettenetes véged lett, nem lesz belőled soha semmi!”* (31-36. vers). Figyeljük csak meg, hogy siratják a várost. A jelenések könyvében, amikor a babiloni kereskedelmi rendszer pusztulásáról ír az ige, szintén azt olvassuk a 18. fejezet 9. versében: *„Sírni és gyászolni fognak miatta a föld királyai, akik vele paráználkodtak és dőzsöltek, amikor látják a tűzvész füstjét. Gyötrelmétől való félelmükbe távol megállva így szólnak: Jaj, jaj, te nagy város, Babilon, te erős város, egyetlen óra alatt ért utol az ítélet. A föld kereskedő is sírnak és gyászolnak miatta, mert áruiat senki sem vásárolja többé:”* - majd a különféle portékák részletes felsorolás következik. Érdekes árhuzam figyelhető tehát meg a két igeszakasz között. Tírusz a babiloni kereskedelmi rendszer bukásának előképe. Az emberek pedig ugyanúgy siratják majd mindkettőt.

A 28. fejezetben a figyelem Tírusz királyára irányul. A 26. fejezet prófécija Tírusz városa ellen szólt, a 27. fejezet a kereskedelmi rendszere ellen, a 28. fejezet pedig már Tírusz királya ellen emeli fel hangját. Majd hirtelen Isten már konkrétan a Sátánhoz szól, aki ott állt a földi királyság háttérében. A Bibliában azt olvassuk, hogy a Sátán e világ fejedelme. Ha pedig egy nép és egy vezető nem szánja magát

oda Istennek, akkor azonnal megjelenik a Sátán, és igyekszik átvenni az uralmat. Hitlert is fehér mágusai irányították. Olyan emberek, akik a harmadik birodalom bukását követően Peruba szöktek, és sokan mind a mai napig ott is élnek. Hitlert démoni erők irányították – olyan emberek tanácsát követte, akik mélyen belemerültek a fehér mágiába. 28. fejezet: *„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Szólj Tírusz fejedelméhez: Ezt mondja az én Uram, az Úr: Felfuvalkodtál, és ezt mondtad: Isten vagyok én, Isten lakóhelyén lakom, a tenger közepén! Pedig csak ember vagy, nem Isten, csak te tartod magad olyan okosnak, mint amilyen Isten”* (1-2. vers). Ezen a ponton azonnal a 2Thesszalónika 2. fejezete jut az eszembe, melybe azt olvassuk, hogy az utolsó időkben az Antikrisztus odaáll majd a templomba, kijelenti magáról, hogy isten, majd mindenkitől megköveteli, hogy őt istenként imádják. Tírusz királya, vagy fejedelme tehát az Antikrisztus egyik érdekes előképe, aki kijelenti magáról, hogy isten. Erre valóban sor került: Tírusz királya isteni szerepben tetszelgett, valóban istennek tartotta magát, és valóban megkövetelte, hogy őt istenként imádják.

„Biztosan bölcsőbb vagy Dánielnél” – ezt állította magáról. Érdekes, hogy ebben az igeversben említésre kerül Dániel, aki Ezékiel kortársa volt. Addigra már ország-világ ismerte Dániel nevét, valószínűleg Nebukadneccar álmának megfejtése nyomán, hiszen az álom megfejtése után Nebukadneccar azonnal főtanácsosává léptette elő Dánielt Babilóniában. Mindenki jól ismerhette ezért Dániel nevét, Ezékiel, Dániel kortársa, aki Dániellel egyidőben élt babiloni fogságban, többször is megemlíti Dániel nevét – nem csak itt, hanem más igerészekben is. Ezékiel itt konkrétan Dániel bölcsességét említi. *„Biztosan bölcsőbb vagy Dánielnél, ne marad homályban előtted semmi! Bölcsességeddel és értelmekkel szerezted gazdagságot, aranyat és ezüstöt szerezted kincstáraidba. Nagy kereskedői bölcsességeddel gyarapítottad gazdagságodat, és felfuvalkodtál, mert meggazdagodtál”* (3-5. vers). A Bibliában arról olvassuk, milyen nehéz egy gazdag embernek belépnie a mennyek országába. Jézus meg is magyarázza kijelentését, és azt mondja, konkrétan azoknak nehéz bejutnia a mennyek országába, akik a földi javakban bíznak. *„Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni”* (Máté 19:24) – mondja Jézus. Az Igében tovább ezt is olvassuk: *„Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik”* (1Tim. 6:9). Majd arra is int bennünket az Ige, hogy ha meggazdagsunk is, ne a pénzre koncentráljunk! Tírusz királyának épp ezt volt a problémája: szíve az anyagi javakért dobogott, és ahogy egyre tehetősebbé vált, egyre inkább felfuvalkodott. *„Azért ezt mondja az én Uram, az Úr: Mivel olyan okosnak tartottad magad, mint amilyen Isten, ezért én idegeneket küldök ellened, a legkegyetlenebb népeket kardot rántanak ellened bármilyen szép és bölcs vagy is, és véget vetnek fényűzésednek. Sirba taszítanak, meghalsz halálra sebzetten a tenger közepén. Mondhatod-e majd gyilkosaidnak: Isten vagyok én!? Csak ember vagy, nem Isten, kiszolgáltattva megölelnek! A*

körülméletlenek módján halsz meg, idegeneknek kiszolgáltatta. Én megmondtam – így szól az én Uram, az Úr!” (6-10. vers). Isten tehát megjövendőli bukását. Bár kijeleni önmagáról, hogy isten, az ellenséget nem tudja meggyőzni felőle – Tírusz királya is emberként hal majd meg.

„*Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Kezdd siratóéneket Tírusz királyáról, és mondd róla: Ezt mondja az én Uram, az Úr:*” – ezen a ponton hirtelen félreleben a függöny, és betekintheünk a színpalak mögé. Isten a továbbiakban a Sátánhoz szól. Ebben az igerészben találjuk a Sátán legérzékletesebb leírását a Bibliában. És bizony az általános elképzelések ellenére nem visel piros ruhát, kezében nem tart vasvillát, és nem egy félelmetes kinézetű alakról van szó hegyes fülekkel és kecskeszakállal! *„Te voltál a mintakép, tele bölcsességgel, tökéletesen szép. Édenben, Isten kertjében voltál”* – valóban ott volt, Évával beszélgetett, és rávette, hogy egyen a tiltott gyümölcsből - *„mindenféle drágakő borított: rubin, topáz és jáspis, krizolit, ónix és nefrit, zafír, karbunkulus és smaragd. Aranyból készültek foglalataid, és a rajtad levő vésetek teremtésed napján készültek”* (11-13. vers). Itt találjuk tehát a Sátán leírását. Az angol King James fordítás a 13. vers végén dobokat és fúvós hangszereket is említ, ezért egyesek azt állítják, hogy a Sátán minden zene szerzője. Szerintem ez már az Ige túlfeszített értelmezése. Ki nem állhatom az effajta bibliaértelmezést, amely találomra kiragad egy igeverset, és egy egész tanítást épít köré. Egyesek szerint a zene önmagában bűnös dolog, mert a Sátántól származik – és erre az igeverstre hivatkoznak. Így azonban nem lehet Igét magyarázni! Ezek az emberek kiragadják az igeverseket szövegkörnyezetükből, és arra is vonatkoztatják, amit már nem is jelent. És mégis mindig akadnak olyanok, aki pontosan ezt teszik, egész elméleteket építenek fel, majd pedig elítélik a hangszereket. Épp nemrégiben jelent meg egy könyv, mely szerint a rock zene a Sátántól származik, és egy bizonyos igeverset idéz. Hát, ahhoz, hogy ezt be tudják bizonyítani az Igéből, alaposan ki kell azt csavarni!

„*Valál felkent oltalmazó kerub*” (Károli) – a kerub ugye egy angyalt jelent. Az Igében azt látjuk, hogy Isten trónja körül négy kerub áll. Egy időben a Sátán is ott lakozott Isten közelében a mennyben. Sőt mi több, úgy tűnik, egykor magas pozíciót töltött be – olyan magasat, hogy amikor Mihállal vitába keveredtek Mózes holtteste miatt, Mihály a Sátán egykori magas pozíciója iránti tiszteletből nem vitatkozott vele fennhangon, hanem csak ennyit mondott: *„Dorgáljon meg téged az Úr!”*. Bukását megelőzően a Sátán valóban magas pozíciót töltött be a mennyben – felkent kerub volt. *„Isten szent hegyén voltál, tüzes kövek közt járkáltál. Feddhetetlen életű voltál, teremtésed napjától fogva, míg álnokság nem lett található benned”* (14-15. vers). Hát ezért nem tekinthetjük a Sátánt Isten ellentétének – Isten és a Sátán ugyanis nem állnak egy szinten. *„Feddhetetlen életű voltál teremtésed napjától fogva”* – a Sátán tehát egy teremtett lény, Isten azonban nem. Isten mindig is létezett. Így hát helytelen azt gondolnunk, hogy a Sátán Isten ellentéte. A Sátán Isten ellen harcol, való igaz, de semmiképpen sem tekinthetjük Isten ellenpólusának. Sőt, hajlamosak vagyunk sokkal több hatalmat tulajdonítani a Sátánnak,

mint amennyivel valójában rendelkezik. Ez is abból fakad, hogy Isten ellenpólusaként tekintünk rá. Pedig nem így kéne rá néznünk! Istenhez semmi sem fogható a világegyetemben. Isten végtelen, örökkévaló – senkit és semmit sem hasonlíthatunk hozzá. Isten teljességgel egyedí a világegyetemben. Ő az örökkévaló Isten. A Sátán viszont egy teremtmény, egy felkent kerub – de ha már ellentétekben gondolkodunk, a Sátán nem Isten ellenpólusa, hanem sokkal inkább Mihályé vagy Gábielé, két olyan angyalé, akik úgy tűnik, nagy hatalommal bírnak a mennyben, és akik hűek maradtak Istenhez. A Sátánra tehát soha ne Isten ellenpólusaként gondoljatok, mert ilyenkor a ténylegesnél sokkal nagyobb hatalmat tulajdonítottok neki. Ez pedig veszélyes dolog. „Feddhetetlen életű voltál, teremtésed napjától fogva, míg álnokság nem lett található benned”- milyen álnokságról van itt szó? Lapozzunk csak vissza az Ézsaiás 14-hez! 12. vers: „Leestél az égről, fényes hajnalcsillag! Lehulltál a földre, népek legyőzője! Pedig ezt mondtad magadban:” – és itt van az álnokság – „Fölmegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat, odaülök az istenek hegyére a messze északon. Fölmegyek a felhők csúcsára, hasonló leszek a Felségeshez!” (12-14. vers). Erre az öt dologra törekedett. Ezt az öt dolgot akarta megvalósítani, fellázadva Isten tekintélye ellen. „Fölmegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat, odaülök az istenek hegyére a messze északon. Fölmegyek a felhők csúcsára, hasonló leszek a Felségeshez!”. Shakespeare egyik darabjában is arra inti szereplőjét, óvakodjon a büszkeségtől, mert az angyalok is így buktak el. Ez volt tehát a Sátán nagyratörő terve Isten tekintélye ellen. Majd én ezt és azt teszem! Bukásáig ő volt az etalon – feddhetetlen életű volt egészen bukásáig.

„Feddhetetlen életű voltál, teremtésed napjától fogva, míg álnokság nem lett található benned. A nagyarányú kereskedés közben megteltél erőszakkal, és vétkes lettél. Azért száműztek az Isten hegyéről, és elkergetett az oltalmazó kerub a tüzes kövek közül. Szépségedben felfuvalkodtál, rosszra használtad bölcsességedet a fényűzés kedvéért. Ledobtalak a földre, látványossággá tettelek a királyok számára” (15-17. vers). Ha most újra visszalapozunk az Ézsaiás 14-hez, egy további érdekes dolgot olvashatunk: egy nap, amikor meglátjuk a Sátánt, nagyon meg fogunk lepődni. Olvassuk csak! „De a sírba kell leszállnod, a gödör mélyébe. Akik csak meglátnak, bámulnak, elgondolkoznak rajtad: Ettől az embertől reszketett a föld, ettől remegtek az országok?” (15-16. vers). „Nahát! Ő nehezítette meg ennyire az életem!” – mondjuk majd. „Ledobtalak a földre, látványossággá tettelek a királyok számára” – félelmetes nap lesz az. Ezen a ponton természetesen felmerül a kérdés, mikor teremtette Isten a Sátánt, és mikor került sor a Sátán bukására? Hiszen a Sátán bukása időben mindenképpen Éva megkísértése elé tehető az Éden kertjében. Mindezek alapján tehát azt a következtetést kéne levonnom, hogy a Sátán bukására Mózes első könyvének első és harmadik verse között került sor. A harmadik vers Isten újjáteremtő munkájáról beszél: „Legyen világosság!” – mondta Isten. Az is érdekes, hogy akkor még sötétség borította a földet. Isten

világosság, benne egyáltalán nincs sötétség. Így hát annak a sötétségnek, amely a földet borította, sátáni eredetűnek kellett lennie, hiszen a Sátán a sötétség fejedelme.

Létezik egy bizonyos elmélet erre vonatkozóan – a réselmélet (gap theory). Mostanában egyre többen megpróbálták aláásni ezt az elméletet, én azonban továbbra is nyitott vagyok rá, és egy lehetséges magyarázatnak tartom. A réselmélet ellenzői azonban gyakran hivatkoznak arra az ígerésre, melyben Isten törvényt adott a népnek, és így szólt: „*Hat napon át dolgozz és végezd mindenféle munkádat! De a hetedik nap a te Istenednek, az Úrnak nyugalomnapja (...) Mert hat nap alatt alkotta meg az Úr az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megpihent*” (2Mózes 20:9,10,11). Ha ezt szó szerint értelmezzük szűkebb megközelítésben, ez annyit jelentene, hogy a teremtés nagyjából 6-10 000 évvel ezelőtt zajlott, vagyis a világegyetem mindössze 6-10 000 éves. Azt nem tudjuk bizonyítani, hogy ez az elképzelés helytelen, bár elképzelhető, hogy az. Persze azonnal megkérdézheted, mégis mi a helyzet a kőületekkel és a kormeghatározási módszerekkel, melyek arra engednek következtetni, hogy földünk több millió éves. Ne feledjük, hogy a különféle kormeghatározási módszerek sem száz százalékosan megbízhatók. Amikor például 1973-ban kitört a Kiluwea vulkán a Hawaii-szigeteken, a kiömlött lávából vett mintát három különböző, kormeghatározásra specializálódott laboratóriumba küldték el vizsgálatra, a három laborban alkalmazott különféle kormeghatározási módszerek pedig azt állapították meg, hogy a láva 180-250 millió éves. Pedig az 1973-as vulkánkitörés lávája volt! Így hát a kormeghatározási módszerek mérési eredményei sem tekinthetők teljesen megbízhatónak. Ez pedig azért van, mert például a kálium-argon kormeghatározás esetében nekünk kell megbecsülnünk, vajon az elején mennyi argon lehetett a vizsgálandó tárgyban – az egész tehát nem egy tényre, hanem egy feltételezésre épül. Egy további fontos kérdés, vajon hány éves volt Ádám azon a napon, amikor Isten megteremtette. Erre persze azt válaszolhatnád, hogy egy napos volt, ez a napnál is világosabb. Na de voltak már fogai? Milyen magas volt? Biztos vagyok benne, hogy Ádám bár lényegében egy napos volt, Isten mégsem egy napos csecsemőnek teremtette, hanem egy felnőtt embernek. Harminc év körüli lehetett, fejlett csontozattal, izomzattal és fogakkal. Isten tehát már eleve idősebbnek teremtette egy egynapos csecsemőnél. Azt ugye tudjuk, hogy Istennek semmi sem lehetetlen vagyis akár a földet is megteremthette úgy, hogy már az első napon helyükön voltak a kőületek – és a föld már eleve egy napnál idősebb volt kinézetre az első napon.

A problémát abban látom, amikor Mózes második könyvéből idéznek, hogy hat nap alatt teremtette Isten a világot, a hetedik napon pedig megpihent, hogy ha Isten mindent hat nap alatt teremtett, akkor a Sátánt is a hat nap valamelyikén teremtette? De akkor mikor került sor a Sátán bukására, és hogyan kerülhetett ő ilyen gyorsan gonoszként az Éden kertjébe? Véleményem szerint a réselmélet elfogadható magyarázatot nyújt erre a kérdésre. A réselméletről legvilágosabban Pember könyvében

olvashatunk, melynek címe *Earth's Earier Ages*. Vegyük csak Mózes első könyvének 1. versét, és tekintsük azt a teremtés kezdetének. „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet” – kezdetben. Akármikor is történt ez, akár több milliárd évvel ezelőtt. Az Ige nem árulja el a dátumot. Nem tudhatjuk. Elképzelhető, hogy a föld a Sátán birodalmának része volt, amíg ő volt a felkent kerub. Csodálatos birodalma lehetett például itt a földön, amíg álnokságra nem vetemedett. Akkor levettetett, a föld pedig kietlenné és sivárrá vált, és a mélységet sötétség borította (2. vers). elképzelhető, hogy ezek után a 3. verstől a föld újjáteremtéséről olvashatunk, hogy jelen formájában alakhatóvá válják és emberek népesíthessék be. Azok az állatfajok pedig, melyeket a kőületekben találunk, akár abban a több milliárd évben is léteztek a földön, amely időben Mózes első könyvének 3. versét megelőzi. Így hát minden korszaknak meglenne a helye, hiszen nem tudjuk, eredetileg mikor teremtette meg mindent Isten. A réselmélet mellett is szólnak tehát logikus érvek, és önmagában annak ténye, hogy a Sátán olyan korán megjelent az Éden kertjében, hogy addigra már elbukott és kísértésbe viszi Évát, illetve annak ténye, hogy sötétség lebegett a mélység felett, mind a réselméletet támogatja, és azt az elképzelést, hogy a Sátán lázadása és bűne valahogy a földet is tönkretette. A 2. vers egy szabadabb értelmezése ehhez az olvasathoz is vezethet: „A föld kietlenné és pusztává vált”. Amikor Isten megteremtette a földet, tökéletesnek teremtette. Isten ránézett a világosságra, és jónak találta. Majd Isten ránézett a szárazföldre, és jónak találta. Isten látta az állatokat, és őket is jónak találta. Nem áll összhangban Isten természetével, hogy valamit kietlenné és pusztának teremtsen. A réselmélet mellett is erős érvek szólnak tehát, és bevallom, én még nem vettem el ezt az elméletet mondván, nem érdemes vele foglalkozni. Szerintem vannak figyelemreméltó érvei, ezért aztán az én fejemben nincsen egy adott elmélet, amihez görcsösen ragaszkodom a teremtés kérdésében. Számomra ez még mindig nyitott kérdés – további információkra várok. Tudom, hogy Isten ezt az egészet akár 10 000 évvel ezelőtt is megteremthette, vagy például 6000 évvel ezelőtt. Nekem nincs ezzel semmi bajom. Ugyanakkor azzal is tisztában vagyok, hogy akár több milliárd évvel ezelőtt is teremthette Isten a világegyetemet, és esetleg az 1Mózes 1 első és második verse között van egy időbeli rés, amely időszakban valamikor Isten megteremtette a Sátánt, aki elbukott, mert fellázadt Isten ellen, így az egész rendszer egyensúlya megbomlott, a föld pedig sivárrá és kietlenné vált. Ebben a kérdésben nem kapaszkodhatunk görcsösen egy bizonyos elméletbe, kizárva minden már lehetőséget. Pedig hányan mégis ezt az utat választják!

„Sok bűnöddel, álnok kalmárkodásoddal meggyaláztad szentélyeidet. Azért tüzet gyújtottam benned, és megemésztett téged, hamuvá tettelek a földön mindenki szeme láttára. Akik csak ismertek a népek között, szörnyülködnek rajtad. Rettenetes véged lett, nem lesz belőled soha semmi” (18-19. vers). A Sátánt Isten végül a kénnel égő tűz tavába veti majd – ez az ígerész is erre utal. Jelenleg a Sátán nagy szabadságot élvez – Isten kapott szabadságot, aminek persze megvannak a maga határai. A Sátán az Isten

által megszabott határokon belül tud csak mozogni. Amikor odament Istenhez Jóbot illetően, a Sátán Isten szemére vetette, hogy oltalmazza Jóbot, azért egy ujjal sem tud hozzáérni. Isten tehát határokat szabott a Sátán munkájának. Szerintem persze a Sátán még így is túl nagy szabadságot élvez! De amikor Jézus visszatér és megalapítja Isten országát a földön, azon a ponton Isten megkötözi a Sátánt, és az abusszóba, vagyis a feneketlen gödörbe számúzi. Ott is marad csaknem 1000 évig, de az ezeréves időszak vége felé egy rövid időre visszanyeri szabadságát, hogy megtévessze az embereket és lázadást szítson Isten ellen - hogy Isten igazságosan ítélhessen, ha eljön a végső ítélet. Hiszen lesznek olyanok, akik a királyság korában születtek és nevelkedtek, és soha nem tették le igazán a voksukat Jézus Krisztus mellett. Őket erővel kötelezik majd arra, hogy igaz életet éljenek, az ezeréves uralom végén azonban mindenki megkapja majd a lehetőséget, hogy kifejezze, ami mindvégig ott volt a szívében. Ha valaki mindvégig lázadt Isten ellen, most majd nyíltan is megetheti a Sátánhoz csatlakozva. Lesz tehát egy újabb, végső lázadás a Sátán részéről, amelynek eredményeként a Sátánt a gyehennára vetik, vagyis a kénnel égő tűz tavába – ez lesz Isten végső ítélete a Sátán felett, és erről olvashatunk ebben az ígérésben is. „Akik csak ismertek a népek között, szörnyülködnek rajtad. Rettenetes véged lett, nem lesz belőled soha semmi” – nincs több szabadság, vagy bármi más.

Isten most leveszi tekintetét Tírusz fejedelméről, és Tírusz északi testvéréhez fordul: *„Így szól hozzám az Úr igéje: Emberfia! Vesd tekinteted Szidónra, és prófétáld ellene! Ezt mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Ellened fordulok, Szidón, és megmutatom dicsőségemet rajtad. Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor ítéletet tartok fölötte, és megmutatom, hogy szent vagyok! Mert dögvészt bocsátok rá, és vérontást utcáira, hullanak benne a halálra sebzettek, mert fegyver tör rá mindenfélől. Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr! Szidón nem lesz többé Izráel számára szúrós tövis és fájdalmat okozó tüske azok között, akik körülötte laknak és akik megvetik. Akkor megtudják, hogy én, az Úr, Úr vagyok”* (20-24. vers). Figyeljük csak meg, hogy Szidón esetében Isten nem említ teljes megsemmisülést, vagy pusztulást, illetve nem említi, hogy Szidón soha többé nem épül majd újjá. És valóban, Szidón ma is áll régi helyén. A 25. vers Izráel összegyűjtéséről szól: *„Így szól az én Uram, az Úr: Amikor összegyűjtöm Izráel házáat”* – napjainkról beszél –, *„a népek közül, amelyek közé szétszóródtak, akkor megmutatom a népek szeme láttára, hogy szent vagyok,”* – ez egyelőre még nem történt meg, de meg fog történni, amikor Isten elpusztítja a támadó orosz sereget - *„mert a maguk földjén fognak lakni, amelyet szolgáltnak, Jákóbnak adtam. Biztonságban laknak ott, házakat építenek, és szőlőket ültetnek, biztonságban laknak. Amikor ítéletet tartok a körülöttük lakók fölött, akik megvetették őket, akkor megtudják, hogy én, az Úr, vagyok az ő Istenük”* (25-26. vers). Ez persze már a királyság korát vetíti előre, amikor Isten kiöntötte ítéletét minden népre azért a bánásmódért, amiben a zsidókat részesítették.

29. fejezet: „*A tizedik esztendőben*” – vagyis i.e. 587-ben – „*a tizedik hónap tizenkettedikén így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Vesd tekintetedet a fáraóra, Egyiptom királyára,*” – Ezékiel ezt a prófeciát az egyiptomi fáraó ellen kapta - aki abban az időben Hofra fáraó volt -, illetve egész Egyiptom ellen – „*és prófétálj róla és Egyiptomról. Szólj és mondd ezt: Így szól az én Uram, az Úr: Ellened fordulok, te fáraó, Egyiptom királya, te nagy szörnyeteg, aki ott heverészel a Nilus ágai közt, és ezt mondod: Enyém a Nilus, és alkottam! Horgokat akasztok az álladba, pikkelypáncélodhoz ragasztom a Nilus halait, és kirántalak a Nilusból, a Nilus halaival együtt, amelyek pikkelypáncélodhoz ragadtak. Kidoblak a pusztába a Nilus halaival együtt, sík mezőre esel, nem szednek föl, és ne temetnek el, a föld vadainak és az ég madarainak adlak eledelül. Majd megtudja Egyiptom minden lakója, hogy én vagyok az Úr. Mert olyan támasz voltál Izráel házának, mint a nád: Ha kézbe fogtak, összetörtél, és végighasítottad vállukat, ha rád támaszkodtak, összeroppantál, és megroskaszottad derekukat*” (1-7. vers). Izrael Egyiptomhoz futott segítségért, pedig Isten azt akarta, hogy őrá támaszkodjanak. Jeremiás próféta meg is jövendölte, hogy Egyiptom olyan, mint a nádszál, ha rátámaszkodnak, megreped, és csak megsebzí őket. A nádszálban nincs erő. Lehet, hogy kívülről erősnek tűnik, de üreges, és semmi ereje. Ha rátámaszkodunk, azonnal eltörik, és felsérti bőrünket. Az Ige a nádhoz hasonlítja Egyiptomot. Hofra fáraó végül valóban felvonult seregével, így Nebukadneccar egy időre felfüggesztette a jeruzsálemi ostromot. De miután Hofra fáraó visszatért Egyiptomba, Nebukadneccar azonnal ostromolni kezdte a várost, és végül lerombolta Jeruzsálemet. Isten tehát felemeli hangját Hofra fáraó ellen, aki nem volt túl nagy segítség Izráel népének.

„*Mert olyan támasz voltál Izráel házának, mint a nád: Ha kézbe fogtak, összetörtél, és végighasítottad vállukat, ha rád támaszkodtak, összeroppantál, és megroskaszottad derekukat. Azért ezt mondja az én Uram, az Úr: Íme, fegyvert hozok ellened, és kiirtok belőled embert és állatot. Egyiptom földje pusztaság és romhalmaz lesz, mivel azt mondta: Enyém a Nilus, én alkottam!*” (7-9. vers). Nebukadneccar is így büszkélkedett Dániel könyvében: „*Enyém ez a nagyszerű város, Babilon! Én építettem!*”. De felfuvalkodottsága csak ahhoz vezetett, hogy egy időre elborult az elméje, de erről majd pár hét múlva beszélünk bővebben, amikor Dániel könyvéhez érünk. Egyébként bámulatos történet! „*Ezért én ellened fordulok és a Nilus ellen. Egyiptom földjét romhalmazzá, csupa rommá teszem Migdóltól Szevéneig, Etiópia határáig. Nem jár arra ember, állat sem jár arra, lakatlan lesz negyven évig. Egyiptom földjét pusztasággá teszem az elpusztult országok sorában. Városai a romvárosok sorába kerülnek, pusztán maradnak negyven évig. Az egyiptomiakat pedig szétszórom a népek közé, és elszórom őket az országokba. De ezt mondja az én Uram, az Úr: Negyven év múlva összegyűjtöm az egyiptomiakat a népek közül, amelyek közé szétszóródtak. Jóra fordítom Egyiptom sorsát, visszahozom őket Patrós földjére, eredeti hazájukba, és ott alacsonyrendű királyság lesznek. Alacsonyabb rendű lesz más*

királyságoknál, nem tud többé a népek fölé emelkedni. Kicsivé teszem őket, hogy ne uralkodhassanak a népeken. Nem lesz többé Izráel házána a bizodalma, nem emlékeztet arra a bűnre, hogy hozzá fordultak. Akkor megtudják, hogy én, az Úr, Úr vagyok” (10-16. vers).

„A huszonhetedik évben, az első hónap első napján így szólt hozzám az Úr igéje” (17. vers) – egyes bibliakritikusok szerint mindegyik nem Hofra fáraó uralkodásának idején került sor. Azt állítják, hogy Nebukadneccar nem hódította meg Egyiptomot a fáraó uralkodása idején. Érdekes, hogy úgy tűnik, átsiklottak a 17. versben szereplő utalás felett. Itt ugyanis nem azt olvassuk, hogy Nebukadneccar Hofra fáraó uralkodásának idején hódította meg Egyiptomot, hanem pusztán azt, hogy ez a prófécia a 27. évben hangzott el. Az előző próféciaét Ezékiel a 10. évben kapta, a fejezet második részében szereplő kinyilatkoztatás pedig 17 évvel Hofra fáraó halála után érkezett. „Emberfia! Nebukadneccar, Babilónia királya nehéz munkát végeztetett haderejével Tírusszal szemben. Mindenkinek belekopaszodott a feje, és feltört a válla, mégsem lett jutalma sem neki, sem haderejének azért a munkáért, amelyet Tírusszal szemben végeztek” (18. vers). Mintha azt mondaná Isten: „Nézd, Nebukadneccar az én szolgám volt. Elpusztította Tiruszt, de nem kapott érte fizetséget, hiszen mire lerohanta a várost, már nem volt mit zsákmányként magával vinnie. Sem ő, sem pedig serege nem kapta meg a nekik kijáró fizetséget Tírusz lerombolásáért, ezért most Egyiptomot is meghódítják, és fizetségül övék lesz Egyiptom temérdek kincse. „Azért ezt mondja az én Uram, az Úr: Én most neki adom Nebukadneccar babilóniai királynak Egyiptomot. Elveszi kincseit, zsákmányt ejt, és prédát szerez. Ez lesz haderejének a bére azért a munkáért, amelyet végzett: neki adom Egyiptomot, mert nekem szolgált vele – így szól az én Uram, az Úr. Azon a napon újra megnövelem Izráel háza hatalmát, te pedig nyíltan beszélhetsz közöttük. Akkor majd megtudják, hogy én vagyok az Úr” (19-21. vers).

30. fejezet: *„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Prófétálg, és mondd ezt: Így szól az én Uram, az Úr: Jajgassatok! Jaj, milyen nap az! Mert közel van a nap, közel van az Úr napja! Borús nap lesz az, a népek ideje. Eljön a fegyver Egyiptom ellen, reszketés lesz Etiópiában, hullanak a sebesültek Egyiptomban, elviszik kincseit, és földig lerombolják” (1-4. Vers) – és elmondja, milyen pusztulás vár ezekre a népekre. „Etiópok, pútiak, lidek, mindenféle keverék nép, Kúb és a vele szövetséges ország lakói egyaránt fegyver által esnek el” (5. vers). „Ezt mondja az Úr: Elesnek Egyiptom támogatói, lehanyatlik gögös hatalma. Migdóltól Szevénig fegyvertől esnek el a benne lakók! – így szól az én Uram, az Úr. Pusztává lesz az elpusztult országok sorában, és városai a romvárosok sorába kerülnek. Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor tűzbe borítom Egyiptomot, és segítői mind összetörnek. Azon a napon követeket indítok hajókon, hogy fölriasszák a gondtalan Etiópiát. Reszketés jön rájuk Egyiptom napja miatt, mert jön már! Ezt mondja az én Uram, az Úr: Véget vetek Egyiptom népe tömegének Nebukadneccar babilóniai király által” (6-10. vers). Egyiptom egykor nagy és neves birodalom volt.*

Egyiptom neve mindig kimagaslik az országok között, ha megnézzük az ókori történelmet. Mind a mai napig hány építmény tiszteleg nagyságuk előtt. Gondoljunk csak a piramisokra, a szfinxre. Egyiptom valaha dicső, nagy birodalom volt. De a prófécia értelmében elbukik, és soha nem áll talpra – soha nem tölt be újra domináns szerepet a világban, hanem egy lesz csupán a sok nép között. Isten tehát az eljövendő ítéletről beszél, és különböző városokat sorol fel. *„Elhozom őt és népét, a legkegyetlenebb népeket az ország elpusztítására. Kardot rántanak Egyiptom ellen, és megtöltik az országot megöltekkel. Kiszárítom a Nílus ágait, és gonoszok kezébe adom az országot. Idegenekkel pusztítatom el az országot és a benne levőket. Én, az Úr, megmondtam!”* (11-12. vers).

„Ezt mondja az én Uram, az Úr: Elpusztítom a bálványokat, kiirtom a bálványszobrokat Nófból, Egyiptomban nem lesz többé fejedelem” – vagyis fáraó –, *„Félelmet keltek majd Egyiptomban. Elpusztítom Patrószt, tűzbe borítom Cóant, ítéletet tartok Nó fölött. Kiöntöm haragomat Színre, Egyiptom erős várára, és kiirtom Nó népe tömegét. Tűzbe borítom Egyiptomot, kínjában vergődik Szín, Nó falain réseket törnek, Nófot fényes nappal ostromolják. Ön és Pi-Beszet ifjai fegyvertől esnek el, s a többiek fogságba mennek. Tahpanhészben”* – Tahpanhészben fogott Jeremiás köveket, elásta őket, majd kijelentette, hogy ezen kövek fölött állítják majd föl Nebukadneccar trónját. Amikor a régészek ásatásokat végeztek ezen a területen, egy palota tornácát tárták fel, a padló köveit eltávolítva pedig megtalálták azokat a köveket, melyeket annakidején Jeremiás ásott el bizonyosággént a város ellen. Valóban ott állította fel Nebukadneccar a trónját. Jeremiás akkor előre megjövendölte, hogy bár Izráel népe Egyiptomtól várja a segítséget és szabadulást, Egyiptom nem segíthet, sőt Nebukadneccar pont azon a helyen állítja majd fel trónját! Erre nem Hofra fáraó uralkodása alatt került sor, hanem később – 15 évvel Tírusz lerombolása után Isten Nebukadneccar kezébe adta Egyiptomot fizetségül Tíruszban végzett munkájáért. *„Sötét lesz nappal, ha összetöröm ott Egyiptom igáját. Vége lesz gögös erejének, őt magát felhő borítja el, leányai pedig fogságba mennek. Így tartok ítéletet Egyiptom fölött, és megtudják, hogy én vagyok az Úr”* (13-19. vers).

„A tizenegyedik évben, az első hónap hetedikén” – vagyis visszatértünk az első hónaphoz, áprilishoz, i.e. 586-ban. Fontos, hogy odafigyeljünk ezekre a dátumokra, hogy értsük, mikor hangzottak el az egyes prófécia. Ez a prófécia tehát i.e. 586-ban hangzott el, abban az évben, amikor Nebukadneccar bevette Jeruzsálemet –, *„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Eltörtem a fáraónak Egyiptom királyának a karját, de nem kötötték be, hogy meggyógyítsák, pólyát sem raktak rá, hogy megerősödjék, és fegyvert foghasson. Ezért így szól az én Uram, az Úr: Én a fáraó ellen, Egyiptom királya ellen fordulok,”* – ismét Hofra fáraóról van itt szó –, *„és mindkét karját eltöröm: az épet is, meg a már töröttet is, és kiütöm kezéből a fegyvert. Szétszórom az egyiptomiakat a népek közé, és elszórom őket az országokba. Babilónia királyának a karjait megerősítem, és kardomat adom a kezébe. A fáraó karjait azonban eltöröm, és*

keservesen fog nyögni előtte, mint akit halálra sebeztek. Megerősítem Babilónia királyának a karjait, a fáraó karjai pedig lehanyatlanak. Akkor megtudják, hogy én vagyok az Úr, mert kardomat Babilónia királyának a kezébe adom, hogy azt Egyiptom ellen fordítsa. Szétszórom az egyiptomiakat a népek közé, és elszórom őket az országokba. Akkor megtudják, hogy én vagyok az Úr” (20-26. vers). Isten tehát ítéletet hirdet Egyiptom ellen, melyek a következő pár fejezetben folytatódnak, majd Isten utasításokat küld a fogságban sínylődő népének, illetve megjövendöli visszatérésüket földjükre. Jövő héten is izgalmas próféciák várnak ránk! Olyan próféciák például, melyek beteljesülését saját szemünkkel is láthatjuk ma Izraelben.

Az Úr legyen veletek, tartsa kezét életeteken, és szóljon hozzátok ezen a héten Igéjéből. Nyissa meg szíveteket és elméteket, hogy megérthessétek a Lélek dolgait. Isten igaz elvei mindig győzedelmeskednek. Amikor Isten szól, biztosra vehetjük, hogy megtartja szavát, és amikor Isten felállít egy alapelvet, az nem szeghető meg. Isten szeretne megáldani. Fogadjuk el Isten áldásait, hiszen ő meg akar áldani bennünket. Maradjatok meg Isten szeretetében, ahogy vele jártok ezen a héten is. Jézus nevében, ámen.